

«Jo estimo l'escola»

► Encara que som en període de vacances escolars, aquesta foto és sempre actual. El papa Francesc es va trobar amb el món de l'escola el passat

10 de maig. «Jo estimo l'escola», diu la inscripció que acompanya la foto de la salutació del Papa a uns joves alumnes. No és gaire coneguda la preocupació del Papa per l'educació, que és molt clara en els seus escrits com a arquebisbe de Buenos Aires. En la trobada de maig va dir que «si un professor no està obert a aprendre no és un bon professor i a més no és interessant».

GLOSSA

Què faràs avui?

Un noi de disset anys que cursa primer de batxillerat, amb bons resultats, ha acabat les classes. Li resten alguns exàmens per pujar nota. Són un parell de setmanes una mica desvagades. Fa esport amb els amics, passa llargues estones amb ells a casa de l'un o l'altre, van al gimnàs... La mare cada matí li pregunta: «Què faràs avui?» El noi, diligent i complaent, li respon: «Aniré a passejar amb els amics... Avui toca cinema... Anem al gimnàs... Sortirem una estona...» Quasi acabant la primera setmana, la mare repeteix la pregunta i rep una amable resposta en el mateix sentit dels dies anteriors. Ella li comenta sense pressió, ni mal humor, ni censura: «Tota la setmana fent activitats amb els amics, dedicades només a vosaltres; potser hauries de fer-ne alguna per als altres». El noi somriu i un petó a la mare segella la conversa. L'endemà, a la pregunta habitual de cada matí segueix un «me'n vaig a ajudar als menjadors per a persones necessitades». La mare afegeix, sorpresa: «Amb qui hi vas? Li ho has dit a algú més?» El noi, sense immutar-se, afegeix: «Els altres no poden, me n'hi vaig tot sol.»

Una mare que deixa fer la seva vida al fill però a qui no li és indiferent el que aquest fa, que li diu el que pensa perquè l'estima i el vol ajudar a reflexionar. «Fill meu, perquè t'has portat així amb nosaltres?»

El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia» (Lc 2,48). Un fill que respon a les preguntes de la mare, l'escolta, reflexiona i actua amb coherència des de la pròpia decisió. «No sabíeu que jo havia d'estar a la casa del meu Pare» (Lc 2,49). Un estil de fer que no s'improvisa la setmana després dels exàmens de final de curs. Comença amb el naixement del fill, segueix any rere any. Estimant i guardant les paraules i els fets en el cor, meditant-los i deixant-los arrelar, construint itinerari, vida. «La seva mare conservava tot això en el seu cor» (Lc 2,51).

Fer créixer tot ajudant a trobar punts de referència des del diàleg, no sempre fàcil, des de la reflexió, sempre necessària, des de la pregària confiada. Escoltar els fills intentant entendre i comprendre, sense pretendre domesticar. «Però ells no compregueren aquesta resposta» (Lc 2,50). Cercar el desvetllament d'actituds humanitzadores, amarades d'Evangelí, des del propi coneixement, des del coneixement de l'altre i de les situacions que viu, des del descobriment de la presència de Déu en les situacions i en les persones. «Jesús és feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,51). Així serà amb aquest noi quan en la pregària senti de nou la pregunta, aquest cop formulada per Déu: «Què faràs avui?»

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església partida (II)

Estem interpretant l'expressió «Església partida» com a sinònim d'«Església que sofreix» o, més exactament, «Església que s'ofereix en sacrifici per amor». Mitjançant aquest acte l'Església reproduceix i participa del sacrifici de Jesucrist: amb raó ella és el seu Cos Místic.

Recordem que les fonts del sofriment-sacrifici a l'Església són diverses. Encara que els aires de les vacances no creïn un ambient propici per pensar-hi, almenys per l'efecte pedagògic del contrast, veiem oportú fixar-nos ara en una d'aquestes fonts de sofriment, que solem silenciar. Ens referim al sofriment eclesial, com a resultat dels nostres pecats.

Solem dir que tot pecat porta en si mateix la penitència. La vida ens mostra la veritat d'aquesta afirmació. Només que sovint, aquesta penitència vinculada al pecat no la paguen solament els qui el cometem, sinó també uns altres, una mica llunyans en el temps o en l'espai. A l'Església vivim encadenats mútuament, per bé i per mal. I tot pecat, encara que sigui el més amagat i personal, produeix sofriment a l'Església. És possible precisar alguns dels pecats que més fan sofrir l'Església?

Roman en el nostre record el missatge central de la pel·lícula titulada en castellà *Fresas salvajes*, del gran director de cinema Ingmar Bergman. El protagonista, el professor Borg, viatja amb la seva nora Marianne a Estocolm, a rebre un gran homenatge per la seva obra com a físic; la visita al seu poble natal i l'evocació en somni de la seva pròpia biografia, provoca que la seva nora, que lluita cercant tenir descendència amb el seu marit per defensar el matrimoni a punt de fracassar, declari la veritat més profunda: «realment la penitència de l'egoisme és la solitud». Sabem que la seqüència no acaba en la solitud pròpia, sinó que aquesta origina moltes altres solituds.

No sabem si seria adequat parlar d'«egoisme» en qualificar pecats eclesials que provoquen més sofriment. Sens dubte entre els pecats que cometem les persones a l'Església, cal comptar-hi l'egoisme. És, en efecte, un dels pecats que més fereixen i destrueixen la comunió eclesial. Però mirant l'Església, aquest pecat té trets propis. El Papa sol esmentar més aviat actituds de persones o grups que viuen centrats i tancats en si mateixos, preocupats a defensar les seves pròpies idees o a assegurar la seva influència. Potser el seu error consisteix a haver-se deixat ideologitzar. Perquè tota ideologia és una temptació per a la fe, en el sentit que aparentment li proporciona facilitat per ser acceptada i eficàcia pastoral. El que passa és que tota ideologia tendeix també a reafirmar-se a si mateixa, a defensar-se, a convertir-se en clau única d'interpretació i de transformació de la realitat. Aquesta seria la causa de l'existència de molts grups o persones a l'Església que, no només es mantenen tancats, sinó que «es tanquen contra uns altres». Al costat de l'egoisme i el seu tancament caldria reconèixer aquí molts altres pecats, com ara la prepotència, l'orgull, la gelosia, l'envaniment, l'afany de reconeixement públic, la complicitat amb grups de poder, etc. Així, l'altre esdevé un adversari, un que cal combatre, potser no sempre d'una manera oberta, però sí serà objecte d'ironies, de bromes, de marginació... És el que fa sofrir l'Església.

Una altra cosa molt diferent és la comunió eclesial, que brolla de la virtut de la fe. La fe és compartida, mantenint la seva identitat fonamental, encara que sigui viscuda amb estils, teologies, espiritualitats diferents. Podem dir que les ideologies generen partidaris (de «part»), mentre que la fe genera germans. Perquè la fe ens obre de tal manera al misteri de Jesucrist, que el creient sap des del principi que davant d'aquest misteri, tota la resta —llenguatges, idees, estils, maneres, etc.— és absolutament relativa.

És un goig, tanmateix, al qual no s'accedeix sense una adequada penitència.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

PERE BORRÀS

L'acompanyament

La Fundació Vidal i Barraquer, en col·laboració amb Cristianisme i Justícia i l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat (EIDES), convoquen una nova edició del Postgrau d'Acompanyament Espiritual (PAE), obert a qualsevol persona «que percebi que no ho sap tot i que hi ha dimensions de la seva vida que reclamen atenció, que tingui sensibilitat per entendre que hi ha una dimensió de misteri en la seva vida». El P. Pere Borràs, SJ, és director de l'EIDES.

Què és un acompanyament espiritual?

Ajudar una persona o un grup de persones a créixer, madurar, evolucionar a partir de la pròpia vida. Entenem la vida espiritual com una recerca constant de sentit que abasta totes les dimensions de la persona. Acompanyar joves, malalts, persones en situació de precarietat o marginació, terminals... suposa que qui acompanya es coneix prou i coneix el terreny, i pot intuir les demandes i desigs d'altri.

Acompanyar o dirigir?

Parlar d'acompanyar ens remet a algú que és company, no director. El que ens cal és ajudar a discernir com parla Déu a cadascú, prendre consciència de les riqueses que hi ha en cada persona i donar una resposta des de la pròpia vida. El diàleg entre la psicologia i l'espiritualitat enriqueix molt i ajuda a comprendre les complexitats de la persona humana.

Què cal per fer un bon acompanyament?

Haver fet prèviament experiència personal: no podem acompanyar ningú si abans no hem tingut una experiència de vida profunda i acompanyada. Quan acompanyem algú que viu una situació dolorosa se'ns poden remoure moltes coses. Per això, cal haver fet abans un treball personal.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La dona i la difusió del cristianisme

El cristianisme, entre els segles I i IV després de Crist, es va difondre sobretot en les ciutats d'aleshores; més tard va passar als ambients rurals. Ben aviat l'Església va fer-se present en tots dos àmbits. Es va produir una difusió capil·lar de la fe cristiana, que es manifesta en el gran nombre de seus episcopals que trobem ben aviat.

Les dones varen tenir un paper destacat en aquesta difusió de la fe, més que els homes. Moltes de les parelles eren de religió mixta, amb un fort predomini de dones cristianes respecte dels homes, dels marits. Era més fàcil que les nenes, nascudes d'una mare cristiana, poguessin ser educades cristianament, que no pas en el cas dels nens, impedit per l'estructura social de l'època.

Les dones, en la societat dels primers segles del cristianisme, van deixar menys indicis de la seva presència en les comunitats cristianes, tenien menys visibilitat. Tanmateix, podem concloure que el nombre de dones era superior al nombre d'homes. Els homes lliures estaven implicats en la vida social, política i religiosa de la societat pagana. Per a ells era més difícil abraçar el cristianisme que els demanava comportaments no compatibles amb les conveniències socials. Mentre que per a les dones era més fàcil la pràctica de la religió cristiana, perquè en certa manera gaudien de més llibertat.

(De la ponència del Dr. Angelo di Bernardino al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

La soledad y Kafka

El parque Steglitz de Berlín rezumaba vida en los albores del verano. Un regalo. A Franz Kafka le absorbía: como una esponja, viajaba con los ojos, arrebatada energías con el alma, perseguía sonrisas entre los árboles. Él también era uno más entre tantos, solitario. Aquel silencio... El llanto fuerte de una adolescente, convulso, repentino, le hizo detenerse. No había nadie. Estaba muy cerca de una muchacha que lloraba de pie, desconsolada, tan angustiada, tan triste, que parecía reunir en su rostro todos los pesares y las congojas del mundo. Kafka miró hacia todos lados. Nadie reparaba en la joven. Pasaban. Estaba sola... Tenían la oportunidad de ser y comportarse como el buen samaritano. Él se quedó sin saber qué hacer, como todos.

El cardenal Manning expresaba con una profundidad inaudita: «Todas las experiencias humanas, en el fondo, no son más que vivencias teológicas.»

William Blake sentenciaba: «Todo lo que vive, / no vive solo, / ni para sí.»

San Francisco de Sales afirmaba: «No hacer ningún bien es ya un gran mal.»

Si nos encontramos con alguien que vive solo, que sufre, llora, está angustiado..., hagamos un alto en el camino. Pongámonos a su lado y en silencio acompañémosle y ayudémosle. Repitamos lo que Jesús nos pide al final de la parábola del buen samaritano: «Haz tú lo mismo» (Lc 10,42).

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin palabras, la creación nos habla

Parece que el verano es un tiempo excepcional en el que la naturaleza se nos acerca dispuesta a entablar un diálogo con nuestro espíritu. Sin palabras, la creación nos habla.

El Papa ha dicho recientemente: «Cuando nuestros ojos son iluminados por el Espíritu, se abren a la contemplación de Dios en la belleza de la naturaleza y la grandiosidad del cosmos, y nos llevan a descubrir cómo cada cosa nos habla de Él y de su amor.»

En este diálogo entablado, la creación también espera nuestra respuesta: «La creación es un don maravilloso que Dios nos ha dado para que cuidemos de él y lo utilizemos en beneficio de todos, siempre con gran respeto y gratitud.»

Este diálogo nos lleva, en la serenidad y en la paz, a ser testigos gozosos de Dios ante nuestros hermanos. Es un diálogo que se abre y se cumple en Dios. Por el *don de ciencia* —uno de los siete dones del Espíritu Santo—, «logramos ver en el hombre y en la mujer el vértice de la creación, como realización de un designio de amor que está impreso en cada uno de nosotros y que hace que nos reconozcamos como hermanos y hermanas». Y la creación misma, que aguarda expectante, un día podrá entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios (cf. Rm 8,18-23).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

14. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Is 1,10-17 / SI 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.
15. □ **Dimarts** [Is 7,1-9 / SI 47 / Mt 11,20-24]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
16. □ **Dimecres** [Is 10,5-7.13-16 / SI 93 / Mt 11,25-27]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
17. ■ **Dijous** [Is 26,7-9.12.16-19 / SI 101 / Mt 11,28-30]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.
18. ■ **Divendres** [Is 38,1-6.21-22.7-8 / SI: Is 38,10.11.12abcd.16 / Mt 12,1-8]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.
19. ■ **Dissabte** [Is 2,1-5 / SI 10 / Mt 12,14-21]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514).
20. ■ † **Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 12,13.16-19 / SI 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o més breu: Mt 13,24-30)]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / apla-
nant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalenen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

El sembrador. Pintura de Van Gogh, col·lecció particular, Madrid

🔊) [Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Así dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena y dio fruto.*

Tú cuidas de la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Riegas los surcos, igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,18-23)

Hermanos:

Sostengo que los sufrimientos de ahora no pesan lo que la gloria que un día se nos descubrirá. Porque la creación, expectante, está aguardando la plena manifestación de los hijos de Dios; ella fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por uno que la sometió; pero fue con la esperanza de que la creación misma se vería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy la creación entera está gimiendo toda ella con dolores de parto. Y no sólo eso; también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la hora de ser hijos de Dios, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al lago. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó, y la gente se quedó de pie en la orilla. Les habló mucho rato en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, un poco cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se lo comieron. Otro poco cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y, como la tierra no era profunda, brotó enseguida; pero, en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otro poco cayó entre zarzas, que crecieron y lo ahogaron. El resto cayó en tierra buena y dio grano: unos, ciento; otros, sesenta; otros, treinta. El que tenga oídos que oiga.»

COMENTARI

La llavor sembrada en diferents terrenys

El discurs de Jesús en paràboles que Mateu ha tret de Marc és un fragment especialment apte perquè Mateu il·lustri amb les paràboles de Jesús el seu missatge als lectors.

Notem primer tres dades pròpies de Mateu.

La primera és que Mateu afegeix fins a cinc paràboles al discurs de Marc: la del jull, la del llevat, la del tresor amagat, la de la perla i la de la xarxa. El discurs es fa més solemne i més incisiu.

La segona dada és que Mateu només omet una de les paràboles de Marc, però és una paràbola molt significativa: la de la llavor que creix ella sola (Mc 4,26-29).

La tercera dada és encara més important: Mateu distingeix molt clarament l'efecte de les paràboles en la gent i en els deixebles. Mentre que la gent no les entén, els deixebles o bé les entenen o Jesús els les explica. L'ensenyament en paràboles es dirigeix als deixebles (als lectors!).

L'òptica de Mateu en aquest discurs correspon molt de prop a l'exhortació de la paràbola d'avui. Ens hi referim normalment com la paràbola del sembrador. Tanmateix, el sembrador no és pas el protagonista. Apareix al començament i no torna a tenir cap paper ni en la paràbola ni en l'explicació, que ni tan sols l'esmenta. El centre de l'atenció no és tampoc la llavor que sembla ser la mateixa en tots els casos. L'accent es-

tà en els terrenys i en la forma com influeixen en el fruit que generen. La paràbola serveix per implicar els oients a donar fruit: uns de 30, altres de 60, altres de 100. Vol exhortar a ser un terreny fèrtil que doni fruit. És un dels aspectes més típics de Mateu, que ha sortit ja en alguns dels comentaris d'aquest cicle i que tornarem a trobar en altres textos seus. La paràbola insisteix que primer cal copsar l'ensenyament de Jesús i després posar-lo en pràctica. Per això l'explicació diu que si no es comprèn l'ensenyament sobre el Regne, el maligne s'emporta la llavor. En canvi, si després de sentir la predicació del Regne es comprèn, dóna fruit. Comprendre és un primer pas vers la fe.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Nou doctor en dret canònic. El passat 25 de juny, Mn. Antoni Fernández va defensar la seva tesi doctoral sobre «L'Església catòlica en el dret internacional públic», a la Pontificia Universitat Lateranense de Roma, que va rebre la qualificació màxima. Hi van assistir el bisbe Agustí, el vicari general, Mn. Jaume Berdoy, i el secretari general, Mn. Joan Pere Pulido.

Trobada familiar interdiocesana de diaques. Va celebrar-se dissabte 28 de juny a Sant Feliu de Llobregat, amb diaques i familiars, provinents de tot Catalunya. Aquesta trobada estava coorganitzada per l'Associació Sant Llorenç, per a la promoció del diaconat, i la Delegació per al Diaconat Permanent, del nostre bisbat, amb l'objectiu de mantenir la relació d'amistat, l'intercanvi d'experiències i l'enfortiment de la comunió eclesial entre els diaques i familiars de les diòcesis. Després de dinar es va realitzar una visita cultural al Palau Falguera, i la Catedral de Sant Llorenç, acabant amb la pregària de vespres.

Jornada d'agents de Pastoral de la Salut. L'última trobada del curs va ser el 26 de juny a la Casa de l'Església, centrada en la temàtica: «Com enfocar la relació dels Serveis d'Atenció Espiritual i Religiosa amb la gerència del Centre Sanitari?» A la taula

rodona van participar el Sr. Enric Mangas, director general del Parc Sanitari de Sant Joan de Déu de Sant Boi, el Sr. José María Peña, gerent de l'Hospital Sagrat Cor de Martorell, i el Sr. Manuel Álvarez, director gerent de l'Hospital Sant Joan de Déu de Martorell. La trentena de participants van valorar molt positivament la jornada.

Agraïment a la congregació de Sant Pere ad Vincula. La comunitat educativa del col·legi Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat va preparar el 27 de juny un acte d'agraïment als membres actuals de la comunitat religiosa, per «la tasca educativa, pastoral i social» que la congregació ha realitzat a Sant Feliu durant els 101 anys que han tirat endavant el col·legi. A partir del curs que ve els religiosos ja no gestionaran l'escola, sinó que ho farà la Fundació Narcís Jubany.

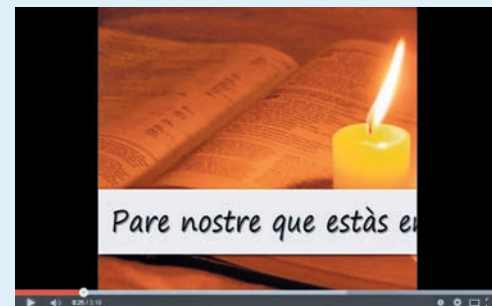
AGENDA

Camí de Sant Ignasi, per als joves. La Delegació de Pastoral de Joventut proposa una ruta del 3 al 9 d'agost des de Verdú fins a Montserrat, adreçada a joves de 18 a 25 anys. Més informació: joventut@bisbatsantfeliu.cat

CANTA L'EVANGELI!

PARE NOSTRE

Aquesta imatge parla

Pare nostre que estàs en el cel santificat sigui el teu nom i el teu regne. Que es faci avui el que tu vulguis aquí a la terra com també s'ha fet sempre al teu Regne.

Pare nostre una pregària neix del fons del nostre cor, no t'oblidis del qui es feble, ja n'hi ha prou de tant dolor. (x2)

Dóna'ns avui el pa guanyat amb el nostre treball, guanyat amb la nostra suor, guanyat amb aquestes mans nostres. (x2)

Reconcilia els nostres pobles i dóna força als nostres cors per perdonar.

Pare nostre una pregària...

I no ens deixis mai caure en la temptació. Deslliura'ns de qualsevol mal. Amén. (x2)

Pare nostre una pregària...

Versió personal de la pregària que Jesús ens va ensenyar, tant per la música com per la lletra, que ens permetrà descobrir matissos d'aquesta oració que potser de vegades recitem sense pensar-hi massa.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia partida (II)

Venimos interpretando la expresión «Iglesia partida» como sinónima de «Iglesia que sufre» o, más exactamente, «Iglesia que se ofrece en sacrificio por amor». Mediante este acto de la Iglesia reproduce y participa del sacrificio de Jesucristo: no en vano ella es su Cuerpo Místico.

Recordamos que las fuentes del sufrimiento-sacrificio en la Iglesia son diversas. Aunque los aires de las vacaciones no crean un ambiente propicio para pensar en ello, al menos por el efecto pedagógico del contraste, vemos oportuno fijarnos ahora en una de estas fuentes de sufrimiento, que solemos silenciar. Nos referimos al sufrimiento eclesial, como resultado de nuestros pecados.

Solemos decir que todo pecado lleva consigo su penitencia. La vida nos muestra la verdad de esta afirmación. Sólo que muchas veces, esa penitencia vinculada al pecado no la pagan sólo quienes lo cometen, sino también otros, un tanto lejanos en el tiempo o en el espacio. En la Iglesia vivimos encadenados mutuamente, para lo bueno y para lo malo. Y todo pecado, aunque sea el más oculto y personal, produce sufrimiento en la Iglesia. ¿Es posible precisar algunos de los pecados que más hacen sufrir en la Iglesia?

Permanece en nuestro recuerdo el mensaje central de la película *Fresas salvajes*, del gran director de cine Ingmar Bergman. El protagonista, el profesor

Borg, viaja con su nuera Marianne a Estocolmo, para recibir un gran homenaje por su obra como físico; la visita a su pueblo natal y la evocación en sueños de su propia biografía, provoca que su nuera, en lucha buscando tener descendencia con su marido para defender su matrimonio a punto de fracasar, declare la verdad más profunda: «realmente la penitencia del egoísmo es la soledad». Sabemos que la secuencia no acaba en la soledad propia, sino que esta origina otras muchas soledades.

No sabemos si sería adecuado hablar de «egoísmo» al calificar pecados eclesiales que provocan más sufrimiento. Sin duda entre los pecados que cometemos las personas en la Iglesia hay que contar el egoísmo. Es, en efecto, uno de los pecados que más hieren y destruyen la comunió eclesial. Pero mirando a la Iglesia este pecado tiene rasgos propios. El Papa suele mencionar más bien actitudes de personas o grupos que viven centrados y cerrados en sí mismos, preocupados en defender sus propias ideas o asegurar su influencia. Quizá su error consista en haberse dejado ideologizar. Porque toda ideología es una tentación para la fe, en el sentido de que aparentemente le proporciona facilidad para ser aceptada y eficacia pastoral. Lo que ocurre es que toda ideología tiende también a reafirmarse a sí misma, a defenderse, a convertirse en clave única de interpretación y transforma-

ción de la realidad. Esta sería la causa de la existencia de muchos grupos o personas en la Iglesia que, no sólo se mantienen cerrados, sino que «se cierran contra otros». Junto al egoísmo y su cerrazón habría que reconocer aquí otros muchos pecados, como la prepotencia, el orgullo, los celos, el engreimiento, el afán de reconocimiento público, la complicidad con grupos de poder, etc. Así, el otro se convierte en adversario. Entonces, quizá no siempre es combatido de una manera abierta, pero sí será objeto de ironías, bromas, silenciamientos, marginación... Es lo que hace sufrir en la Iglesia.

Otra cosa muy distinta es la comunió eclesial, que brota de la virtud de la fe. La fe es compartida, manteniendo su identidad fundamental, aunque sea vivida con estilos, teologías, espiritualidades diferentes. Podemos decir que las ideologías generan partidarios (de «parte»), mientras que la fe genera hermanos. Porque la fe nos abre de tal manera al misterio de Jesucristo, que el creyente sabe desde el principio que frente a ese misterio, todo lo otro —lenguajes, ideas, estilos, maneras, etc.— es absolutamente relativo.

Es un gozo, sin embargo, al que no se accede sin una adecuada penitencia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat